

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 1115218027
Dátum vydania rozhodnutia: 21.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1115218027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X.. Q. K., bývajúceho vo C., K. I. X, Č. W., zastúpeného JUDr. Milošom Gerom, advokátom so sídlom v Bytči, ul. Štefánika 217, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 168/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. augusta 2019 sp. zn. 16 Co 54/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 16 C 168/2015-225 z 29. júna 2017 zamietol žalobu. Žalovanej priznal proti žalobcovi plnú náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal proti žalovanej zaplata majetkovej ujmy 435.940,- eur s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy 25.000,- eur s príslušenstvom titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“), ktorá mu vznikla priedahmi v exekučnom konaní vzhľadom na jeho celkovú dĺžku - obdobie rokov 1999 až 2015, vedenom súdnym exekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom pod sp. zn. Ex 1552/98, o vymoženie 3.386 822,10 Sk (112.421,90 eura) od povinného Poľnohospodárske družstvo Ďurkov, IČO: 17 149 240.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdneho exekútora, vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a priamu príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy. Poukázal na to, že Slovenská komora exekútorov v stanovisku č. 206-10478/15 SKE 2001/15 z 19. mája 2015 (obdobne č. SKE 1011/2017 110 - 12023/2017 z 8. marca 2017) skonštatovala, že súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a preto sťažnosť považovala za neopodstatnenú. Podotkla, že od 22. júna 1999 do 18. marca 2004, bolo exekučné konanie prerušené z dôvodu konkurzného konania vedeného na majetok povinného pod sp. 1K 328/98, a preto súdny exekútor nemohol konať.

1.3. Uplatnený nárok súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1-4 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s ustanovením § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a uviedol, že žalobca považoval za nesprávny úradný postup, postup súdneho exekútora, ktorý nepostupoval riadne a v súlade so zákonom, lebo exekučné konanie vykazuje neodôvodnené prietahy. Pri posudzovaní splnenia tohto predpokladu zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie vychádzal len z výsledkov vybavenia sťažnosti, ktorá bola posúdená ako neopodstatnená. Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku nevyplýva povinnosť súdneho exekútora osobitne informovať oprávneného o priebehu exekúcie, pričom sám žalobca v priebehu exekučného konania v postavení oprávneného sa o exekučnú vec nezaujímal a o zaujatie stanoviska ohľadom priebehu exekúcie súdneho exekútora požiadal až v roku 2003 (v čase keď exekučné konanie bolo prerušené) a v roku 2015, keď podal sťažnosť na nečinnosť súdneho exekútora.

1.4. Konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani v súvislosti so vznikom uplatnenej majetkovej škody a jej výšky. Skutočnosť, že v inom konaní bol určitý subjekt zaviazaný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu sama osebe nie je preukázaním vzniku škody a jej výšky. Dodal, že súd by mohol žalovanú sumu posúdiť ako preukázanú výšku škody len v prípade, ak by žalobca preukázal, že túto sumu by aj v exekučnom konaní od povinného, nebyť ním vytýkaných prietahov v konaní, aj získal. Dodal, že povinný Poľnohospodárske družstvo Ďurkov nemal dostatok finančných prostriedkov a majetok už ani v čase začatia exekučného konania, nakoľko v krátkom čase po začatí exekučného konania bol na majetok povinného vyhlásený konkurz, a preto konštatoval, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že celková dĺžka exekučného konania bola práve príčinou tej skutočnosti, že mu vznikla škoda v uplatnenej výške. Podľa názoru súdu, žalobca nepreukázal ani vznik uplatnenej nemajetkovej ujmy, keďže zo žiadnych ním uvádzaných tvrdení nemožno vyvodiť, že v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom v jeho súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Uzavrel, že len všeobecné tvrdenia žalobcu o vzniku morálnej ujmy v dôsledku prietahov v konaní nepostačujú na preukázanie vzniku nároku na nemajetkovú ujmu v príčinnej súvislosti s namietaným úradným postupom. Vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom vznikom škody a nemajetkovej ujmy sa nestotožnil s názorom žalobcu, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany súdneho exekútora, došlo by v exekučnom konaní k uspokojeniu jeho pohľadávky a škoda by mu nevznikla, lebo sa nejedná o priamu príčinnú súvislosť. Z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolanie žalobcom rozsudkom č. k. 16 Co 54/2018 - 268 27. augusta 2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané zákonné podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Poukázal na stanoviská Slovenskej komory exekútorov týkajúce sa prešetrenia sťažnosti na postup súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihála, ktorými nebol preukázaný nesprávny úradný postup. Vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti odvolací súd poukázal na požiadavku, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom (bezprostredným) tejto príčiny, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii. Konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Navyše z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že súdny exekútor do vyhlásenia konkurzu na majetok povinného uskutočňoval úkony smerujúce k vykonaniu exekúcie a následne po vyhlásení konkurzu na majetok povinného bolo exekučné konanie do 18. marca 2004 zo zákona prerušené. Zo strany súdneho exekútora nemohlo dôjsť k vymáhaniu a speňaženiu hnutelného a nehnuteľného majetku ani po skončení konkurzného konania, nakoľko povinný v exekučnom konaní nemal dostatok finančných prostriedkov už v čase začatia konkurzného konania, čo vyplynulo aj z

konečnej správy o speňažení majetku úpadcu zo dňa 4. septembra 2003. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca neprihlásil svoju pohľadávku do konkurzného konania, čím si sám zmaril možnosť aspoň jej čiastočného uspokojenia, lebo žalobca nebol jediným veriteľom povinného. Podotkol, že exekučné konanie bolo vedené v súlade so zákonnými ustanoveniami, avšak bez pozitívneho výsledku, nemožno automaticky považovať za neodôvodnené prietahy v konaní. Dodal, že pokiaľ exekučné konanie naďalej trvá a žalobca tvrdí, že povinný disponuje majetkom, z ktorého je možné čo i len sčasti uspokojiť jeho pohľadávku, je logicky vylúčená opodstatnenosť jeho tvrdenia o vzniku škody. K namietanému tzv. prekvapivému rozhodnutiu odvolací súd uviedol, že v spore nielenže súd prvej inštancie vyslovil svoj predbežný právny názor, ale predmetom sporu od počiatku bola právna otázka, či v prejednávanej veci boli naplnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a preto uplatnenú námietku považoval za nedôvodnú. Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP, § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP. Namietal, že súdy nižších inštancií nevykonali navrhované dôkazy a z tohto dôvodu dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedol, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 74/2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 499/2012, kde sa uvádza, že súd nevykonáva dokazovanie, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu vrátane do neho založených listín. Podľa jeho názoru, súdy v danej veci uvedený záver nerespektovali a nevykonali dôkazy z dôvodu údajnej nehospodárnosti, čím došlo k porušeniu rovnosti zbraní. V tejto súvislosti poukázal na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 4 Cdo 126/2014 z 23. apríla 2015, sp. zn. 1 M Cdo 6/2010 z 26. marca 2012, R 77/2011, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 249/2012 z 18. apríla 2013. Zdôraznil, že súd nie je povinný vykonať navrhnutý dôkaz iba v prípade, že prostredníctvom neho nemožno preukázať pre vec rozhodnú skutočnosť, napríklad preto, že označený dôkaz je zjavne nespôsobilý preukázať tvrdenú skutočnosť alebo že sa týka skutočnosti, ktorá je podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci bezvýznamná. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, poukázal na viaceré právne otázky, ktoré sa týkali postupu, resp. nečinnosti súdneho exekútora v predmetnom exekučnom konaní v kontexte žalobcom indikovaného nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktoré podľa názoru žalobcu neboli dovolacím súdom posudzované. Poukázal na obdobia nečinnosti súdneho exekútora od 23. januára 2002 a od 18. marca 2004, a tým na nevykonávanie procesných úkonov, smerujúcich k uspokojeniu pohľadávky. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolateľ riadne nevymedzil dovolacie dôvody v zmysle Civilného sporového poriadku. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP navyše uviedla, že rozhodnutia uvádzané žalobcom nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ďalej poukázala na to, že žalobca prezentovanými otázkami nenamietala nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom, lebo získavanie skutkových poznatkov súdu v rámci procesu dokazovania v civilnom sporovom konaní predstavuje riešenie skutkovej otázky. V súvislosti s uplatnením vady podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že žalobcom uvádzané námietky nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia. Zdôraznila, že princíp rovnosti zbraní neznamená, že súd je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne a vyhodnotiť ich podľa predstáv strany sporu. Navrhla dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že

dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 421 ods.1 písm. a), b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

12. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak odvolací súd sa pri jej posúdení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež

podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

14. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle rozhodnutia č. 71/2018 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie najvyššieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (porov. rozhodnutie č. 83/2018 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), alebo ústavného súdu (porov. sp. zn. 4 Cdo 142/2019).

16. Ak má dovolateľ za to, že právny záver odvolacieho súdu je v rozpore s judikatúrou nie najvyššieho súdu, ale ústavného súdu, potom v dovolacom konaní prichádzajú do úvahy dve riešenia, a to buď postup podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odklonom dovolacieho súdu od svojej doterajšej judikatúry, (ak bola právna otázka najvyššieho súdu riešená, avšak v rozpore s judikatúrou ústavného súdu) alebo postup podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ak najvyšší súd doteraz neriešil nastolenú právnu otázku, ale riešil ju ústavný súd.

17. V prípade „konkurencie“ viacerých dovolacích dôvodov senát 4 Cdo štandardne dáva prednosť vecnému prieskumu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pred procesným prieskumom (sp. zn. 4 Cdo 198/2019, sp. zn. 4 Cdo 200/2019), preto aby nevznikol „právny ping - pong“ medzi odvolacím a dovolacím súdom.

18. V preskúmvanej veci predmetom uplatneného nároku bol nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 435.940,- eur s prísl., spôsobenej nesprávnym úradným postupom v súvislosti s exekučným konaním vedeným súdnym exekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom, pod sp. zn. Ex 1552/1998. Vymáhaná pohľadávka bola žalobcovi priznaná právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom vydaným Krajským súdom v Košiciach č. k. 17 Rob 80/98 - 8 z 28. septembra 1998, s právoplatnosťou od 28. októbra 1998. Žalobca si zároveň uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur z dôvodu, že nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora mu bola spôsobená platobná neschopnosť, nadmerný stres a s tým spojené zhoršenie jeho zdravotného stavu.

19. Vo vzťahu k namietanému odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, žalobca namietal nevykonanie ním navrhnutým dôkazov, pričom poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 74/2012 z 23. apríla 2015, v ktorom bola riešená otázka týkajúca sa postupu exekučného súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe návrhu oprávnenej a exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

20. Podstata dovolacieho prieskumu nespočíva na prehodnocovaní skutkového stavu, ale v kontrole postupov súdov nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania (porovnaj uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 6/2018 zo 17. januára 2018), v zmysle širšieho komplexu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd v tomto ohľade opakovane judikuje, že dokazovanie zahŕňa, ako samotné vykonávanie dôkazov (§ 188 CSP), tak aj ich hodnotenie (§ 191 CSP). Až tento postup následne ústi do zistenia skutkového stavu.

21. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu, ktorý ich hodnotí jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti v súlade so zásadou vyplývajúcou z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP v spojení s čl. 15 Základných princípov CSP. Zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená, že by súd vo svojom rozhodovaní mal na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, alebo o ktoré z vykonaných dôkazov oprie svoje skutkové závery a ktoré opomenie. Neakceptovanie

dôkazného návrhu možno založiť na tom, že tvrdená skutočnosť nemá relevantnú súvislosť s predmetom konania, alebo že nedisponuje žiadnou vypovedaciou potenciou, alebo že ide o nadbytočný (účelový) dôkaz, ktorým sa sleduje iba predĺženie konania, alebo ak by sa mal vykonať nezákonný dôkaz. Ak ide o jednu z uvedených situácií, súd môže návrh na vykonanie dôkazu zamietnuť.

22. V danom prípade súdy nižších inštancií nielenže zhodnotili vykonané dôkazy, ale aj náležite odôvodnili nevykonanie navrhnutých dôkazov žalobcom, čo je nepochybné z obsahu ich odôvodnení (napr. bod 21 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale aj bod 26 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Uplatnenú námietku, týkajúcu sa neakceptovania dôkazného návrhu dovolateľa, predstavujúcu odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho alebo ústavného súdu, preto dovolací súd nepovažoval za dôvodnú, zakladajúcu prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že vymedzené otázky týkajúce posúdenia postupu súdneho exekútora v konkrétnom vymedzenom období sa týkali skutkových okolností danej veci, ktoré súdy nižších inštancií posúdili komplexne pri skúmaní zákonných podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú neprávny úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom však žaloba bola ako nedôvodná zamietnutá. Z dôvodu nevymedzenia právnej otázky v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z ustanovenia §§ 432 - 435 CSP, uplatnený dôvod nezakladá prípustnosť podaného dovolania, lebo predmetom posúdenia nebola vymedzená právna otázka, ale otázka skutková. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení súdmi nižších inštancií, lebo je viazaný zisteným skutkovým stavom nižšími súdmi (§ 442 CSP).

24. Vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolací súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 387 ods. 3 CSP, rozhodnutie je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné. Nie je porušením práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) iné hodnotenie vykonaných dôkazov podľa názoru strany sporu, ktorá dôkaz navrhla, resp. nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (porov. bod 21 in fine).

25. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník (resp. strana sporu) mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Ankerl v. Švajčiarsko, Helle v. Fínsko).

26. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby postupom súdov nižších inštancií došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, na ktoré poukázal žalobca. Súdy nižších inštancií sa dostatočným spôsobom vysporiadali so zisteným skutkovým stavom, odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, ako aj spĺňa základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia dovolací súd nezistil, žeby niektorá zo strán v spore mala priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci, alebo aby bola niektorá zo strán zvýhodnená na úkor druhej pri uplatňovaní práv (porovnaj I. ÚS 59/00).

27. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je prípustné v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 420 písm. f) CSP. Z dôvodu nevymedzenia právnej otázky k

uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, bolo dovolanie odmietnuté podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

28. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.